

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 462/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. L., B., zastúpeného advokátom JUDr. K. H., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 119/2007 a jeho rozsudkom z 13. novembra 2009 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 2/2010 a jeho rozsudkom z 31. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2011 doručená sťažnosť Ing. I. L., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 119/2007 a jeho rozsudkom z 13. novembra 2009 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 2/2010 a jeho rozsudkom z 31. marca 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným krajskému súdu 30. apríla 2007 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. KM-315/PK-2006 z 23. februára 2007, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené prvostupňové rozhodnutie odboru sociálneho zabezpečenia a zdravotníctva, sekcie personálnych a sociálnych činností ministerstva vnútra (ďalej len „odbor sociálneho zabezpečenia“) č. SPC-34-334-8/3-2006 zo 7. novembra 2006. Týmto rozhodnutím odbor sociálneho zabezpečenia znížil výsluhový dôchodok sťažovateľa.

Krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 119/2007-38 z 13. novembra 2009 návrh sťažovateľa zamietol, pretože rozhodnutie ministerstva považoval za súladné so zákonom. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 Sžo 2/2010 z 31. marca 2011 rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa tak krajský súd, ako aj najvyšší súd svojimi postupmi a rozhodnutiami porušili jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo odôvodnil takto:

«... žalovaná strana vydala rozhodnutie o znížení, ktorým znížila sumu vyplácaného výsluhového dôchodku bez zrušenia alebo zmeny právoplatného rozhodnutia o priznaní. Navyiac rozhodnutie o znížení vydala po 7 rokoch od rozhodnutia o priznaní. To je v rozpore s ustanovením § 246 odst. 4 zák. č. 73/1998 o preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ktorý umožňuje zrušiť alebo zmeniť právoplatné rozhodnutie do 3 rokov od nadobudnutia právoplatnosti. Rovnako je to i v rozpore s ustanovením § 68 odst. 1 Správneho poriadku.

Okrem iného sťažovateľ poukázal na diskrimináciu dlhšie slúžiacich policajtom oproti kratšie slúžiacim policajtom. Použitie § 284 pre policajtov nespĺňajúcich niektorú zo zákonných podmienok podľa § 211 je právne konzistentné len v prípade, že dvojnásobný zápočet výsluhy sa uzná i policajtom, ktorí zákonné podmienky spĺňajú. Inak by došlo k diskriminácii, kedy policajtom slúžiacim kratšie sa výhody dvojnásobného zápočtu uzná a policajtom slúžiacim dlhšie nie, čo je zrejme absurdné. (Policajtovi slúžiacemu 14 rokov by bolo započítaných 28 rokov a policajtovi slúžiacemu 16 rokov iba 16 rokov.)

Zákon č. 328/2002 Z. z., ktorý použil žalovaný nemožno v tomto prípade vôbec použiť, pretože v čase vydania rozhodnutia o priznaní nebol platný – neexistoval.

V § 246 ods. 3 zák. č. 73/1998 v znení zmien a doplnkov sa ustanovuje: „Pri preskúvaní rozhodnutia sa vychádza z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia. Nemôže sa preto zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo.“

Zníženie výsluhového dôchodku (žalovaným o takmer 1/3) podľa právnej normy (zákon č. 328/2002 Z. z.), ktorá v čase vydania rozhodnutia o priznaní neexistovala je zrejme takouto zmenou rozhodujúcich skutkových okolností.

Naviac zo znenia § 105 ods. 6 rozhodne nemožno vyvodiť, že znížiť dávku je možné v časovo neobmedzenom období. Naopak, keďže to nie je výslovne uvedené (čo by bolo v rozpore s celým radom právnych noriem) je potrebné ustanovenie cit. paragrafu aplikovať v súlade s ostatnými zákonnými ustanoveniami a teda aj v súlade s § 246 odst. 4 zák. č. 73/1998 v znení zmien a doplnkov, ktorý umožňuje ministrovi v prípade, že rozhodnutie bolo vydané v rozpore s platnými predpismi, rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť iba do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Pri prípadnej aplikácii § 105 ods. 6 by bolo potrebné začať konanie mimo odvolania a napadnutú normu zmeniť alebo zrušiť podľa § 246 zák. č. 73/1998, čo sa v prípade sťažovateľa nestalo.

Nemožno súhlasiť ani s tvrdením, že dávka bola priznaná vo vyššej sume, než sťažovateľovi – žalobcovi patrí. Bola priznaná v správnej sume podľa platných právnych noriem. Aj podľa v súčasnosti platného zák. č. 328/2002 Z. z. sa podľa § 59 do výsluhového dôchodku započítava ministrom priznané zvýhodnené započítanie doby príslušnej funkcie.

Napriek poukázaniu na diskrimináciu a nezákonný postup Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim rozsudkom zo dňa 31. 3. 2011 rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil...

K námietke sťažovateľa odvolací súd udáva, že v danom prípade k zníženiu výsluhového dôchodku došlo z dôvodu, že sa dodatočne zistilo, že sa dávka priznala vo vyššej sume ako patrí. K jeho zníženiu potom došlo v súlade s § 105 ods. 6 a 9 zákona č. 328/2002 Z. z. Takýto postup je v zákone výslovne uvedený a nemožno ho zamieňať s postupom podľa ustanovení Správneho poriadku o obnove konania, ktorými sa v danej veci žalovaný neriadil a ani riadiť nemohol.

Najvyšší súd SR záverom poznamenal, že § 59 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. jednoznačne ustanovuje, že zvýhodnený zápočet doby služby sa vzťahuje len na vznik nároku, nie však na jeho výšku.»

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Krajský súd Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 119/2007 a Najvyšší súd SR v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo/2/2010 porušili základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené mu čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

2) Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 7 Sžo/2/2010 z 31. 3. 2011 sa zrušuje a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 119/2007 z 13. 11. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmať, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 115/2007 a jeho rozsudkom z 13. novembra 2009 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžso 2/2010 a jeho rozsudkom z 31. marca 2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 119/2007 a jeho rozsudkom z 13. novembra 2009

Ústavný súd v súvislosti s namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrana fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napádaným rozhodnutím krajského súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napádaného rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 119/2007-38 z 13. novembra 2009 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré napokon aj využil. Na základe ním

podaného odvolania sa najvyšší súd v rozsahu svojho preskúmavacieho revízneho oprávnenia musel vo vzťahu k rozsudku krajského súdu v podstate vyrovnať s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na adresu tohto rozhodnutia krajského súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu krajského súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžso 2/2010 a jeho rozsudkom z 31. marca 2011

V súvislosti s namietaným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd v prvom rade podotýka, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Najvyšší súd v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozsudku sp. zn. 7 Sžso 2/2010 z 31. marca 2011 okrem iného uviedol:

„Predmetom súdneho preskúmania podľa druhej hlavy piatej časti OSP, rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov, je zákonnosť rozhodnutia žalovaného z 23. februára 2007, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o znížení sumy výsluhového dôchodku (do účinnosti zákon č. 328/2002 Z. z. označený ako výsluhový príspevok podľa zákona č. 73/1998 Z. z.).

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného ako aj zo súdneho spisu vyplýva, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol v žalobe. V odvolaní žalobca v podstate namietal rovnaké skutočnosti ak v žalobe. Odvolací súd preto v plnom rozsahu poukazuje na skutkový stav zistený súdom prvého stupňa. Odvolací súd po preskúmaní spisov a rozsudku krajského súdu dospel k záveru o vecnej správnosti jeho právnych záverov uvedených v odôvodnení rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP ďalej dopĺňa nasledovné. Žalobca bol prijatý do služobného pomeru v policajnom zbore 1. septembra 1981 (§ 16 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.) a jeho služobný pomer skončil 30. septembra 1999 uvoľnením (§ 191 cit. zákona). Podľa § 210 cit. zákona v znení platnom v čase skončenia služobného pomeru, žalobcovi patril služobný príplatok.

Spolu s dobou výkonu základnej vojenskej služby (od 1. septembra 1980 do 31. augusta 1981), ktorá sa hodnotí pre výšku nároku na príspevok podľa odseku 1 (§ 217 ods. 3 cit. zákona), služobný pomer žalobcu trval 19 rokov 1 mesiac a 4 dni. Za tohto stavu žalobcovi patrila výška výsluhového príspevku podľa § 211 ods. 1 písm. d) cit. zákona, t. j. 30 % zo základu pre výpočet dávky, ak služobný pomer trval aspoň po dobu 15 rokov.

Podľa § 211 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení platnom do 30. júna 2002, za každý ďalší skončený rok trvania služobného pomeru sa príspevok priznaný podľa odseku 1 písm. d) zvyšuje o 1,5 % zo základu pre výpočet dávky.

Zo znenia § 211 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. jednoznačne vyplýva, že zvýšenie o 1,5% zo základu pre výpočet dávky sa týka ďalších, nad 15 skončených rokov trvania služobného pomeru (§211 ods. 1 písm. d/ cit. zákona).

Žalovaný rozhodnutím z 20. októbra 1999, č. p. SPC-34.334/5-S-99, do doby výkonu služobného pomeru a pre výpočet výšku výsluhového príspevku započítal zvýhodnenú dobu 9 rokov a 10 mesiacov ako dobu výkonu funkcie osobitnej povahy a osobitného stupňa nebezpečnosti.

Podľa názoru žalovaného a prvostupňového správneho orgánu ako aj súdu prvého stupňa, táto zvýhodnene započítaná doba nie je skutočnou dobou trvania služobného pomeru, a preto zvýšenie podľa § 211 ods. 2 zákona za zvýhodnene započítanú dobu výkonu funkcií osobitnej povahy a osobitného stupňa nebezpečnosti nepatrí.

Žalobca poukazoval na znenie § 284 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého nárok na príspevok a jeho výšku podľa tohto zákona sa zvýhodnene započítava doba výkonu funkcií osobitnej povahy a osobitného stupňa nebezpečnosti v ozbrojených silách, ozbrojených bezpečnostných zboroch, ozbrojených zboroch a v Slovenskej informačnej službe, ktorá sa zvýhodnene započítala podľa doterajších predpisov.

Ustanovenie § 284 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. sa nachádza v trinástej časti ako prechodné ustanovenie. Vzhľadom na jeho zaradenie v právnom predpise, jeho použitie pre priznanie výsluhového príspevku bolo možné aplikovať len ak by oprávnený policajt nesplňal zákonnú podmienku uvedenú v ustanovení § 211 ods. 1 písm. d) cit. zákona, čím by nedošlo k aplikovaniu ustanovenia § 211 ods. 2 zákona. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho doterajšej súdnej praxe, pre priznanie výsluhového príspevku je potrebné prednostne použiť ustanovenie desiatej časti cit. zákona, § 200 a nasl. ustanovenia označené ako nemocenské zabezpečenie, dôchodkové zabezpečenie a výsluhové zabezpečenie.

Žalovaný a prvostupňový orgán vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodli o znížení výsluhového dôchodku (predtým výsluhového príspevku) v súlade so zákonom.

K námietke žalobcu odvolací súd udáva, že v danom prípade k zníženiu výsluhového dôchodku došlo z dôvodu, že sa dodatočne zistilo, že sa dávka priznala vo vyššej sume, ako patrí. K jeho zníženiu potom došlo v súlade s § 105 ods. 6 a 9 zákona č. 328/2002 Z. z. Takýto postup je v zákone výslovne uvedený a nemožno ho zamieňať s postupom podľa ustanovení Správneho poriadku o obnove konania, ktorými sa v danej veci žalovaný neriadil a ani riadiť nemohol.

Treba ešte poznamenať, že § 59 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. jednoznačne ustanovuje, že zvýhodnený zápočet doby služby sa vzťahuje len na vznik nároku, nie však na jeho výšku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedeného dôvodu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. “

Podľa názoru ústavného súdu z citovaného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že toto dostatočným a presvedčivým spôsobom reaguje na všetky relevantné otázky súvisiace s prerokúvanou vecou. Odvolací súd jasne a zreteľne uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdil. V žiadnom prípade nemožno preto považovať rozsudok najvyššieho súdu za arbitrárny, ale ani za zjavne neodôvodnený. Niet preto ani príčiny na to, aby ústavný súd do záverov najvyššieho súdu zasiahol. Skutočnosť, že posúdenie veci najvyšším súdom nekorešponduje s posúdením sťažovateľa, sama osebe porušenie označených práv nezakladá.

Najvyšší súd s poukazom na konkrétne zákonné ustanovenia uviedol, prečo zvýhodnene započítaná doba nebola skutočnou dobou trvania služobného pomeru sťažovateľa, a prečo teda sťažovateľovi zvýšenie výsluhového príspevku/dôchodku za túto dobu nepatrí. Zároveň uviedol, ktoré ustanovenia zákona nemohli byť v prípade sťažovateľa aplikované a prečo. Tým bola daná sťažovateľovi odpoveď na rozhodujúcu meritórnú otázku. Najvyšší súd taktiež neopomenul poukázať na to, že o znížení pôvodne určenej sumy výsluhového príspevku bolo rozhodnuté v súlade so zákonom, konkrétne s ustanoveniami § 105 ods. 6 a 9 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v relevantnom znení, a teda podľa jeho názoru administratívne orgány postupovali správne.

Podstata sťažnosti sťažovateľa spočíva v jeho nesúhlase s právnym názorom najvyššieho súdu, najmä s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení upravujúcich podmienky a určenie výšky sumy výsluhových dôchodkov. Ústavný súd však nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery najvyššieho súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to tvrdil sťažovateľ vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozhodnutí najvyšší súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžso 2/2010 a jeho rozsudkom z 31. marca 2011 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí a vrátení veci všeobecnému súdu na ďalšie konanie je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ tohto nároku domáhal, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2011